

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI
ZA SLOVENSKO MLADINO

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1900.

Leto I.

Na vse zgodaj . . .

*Na vse zgodaj prišlo
solnce je k meni,
reklo: Pojdi z mano,
greva v gozd zeleni!*

*»Ljubo, zlato solnce,
kdo pa čaka name?«
»Čakajo te rdeče
gagodice same!«*

*»Kdo ponudi v senci
hladen mi prostorček?«
»Na zelenem mahu
gostoljubni korček!«*

*»Kdo se pogovarjal
bo z menoj veselo?« —
»Aj, studenček smeje
se s teboj veselo!«*

*»Kdo zapoje z mano
pesemco, povej mi!«
»Čicifuj in kuku,
ki živé sred vej mi!«*

*»Pa če pride škratec
v čepici zeleni —
in če strah me najde,
kdo bo še pri meni?«*

*»Sam nebeški Bogec
te zaziblje v sanje,
da strahov ne vidiš,
da ne misliš nanje.«*

*In sva šla po rožah
v gozd, ej, na vse zgodaj . . .
Hlanjale se smreke:
Dobro jutro Bog daj!*

Vida.

Dečkova želja.

Da imam denarcev,
kupil bi voziček,
v vozek stal zaprežen
isker bi konjiček.

»Kaj ti konjec, kaj ti vozek,
reci, deček, bode? —«
Tam iz lesa vozil
bi na polje hlode.

In navozil bi si
lepih, gladkih desek,
in navozil bi si
kamen, drobni pesek . . .

A za vozek, konjce
bi dobil denarje
in pozval bi skupaj
k zidanju zidarje.

Zidali bi, zidali
božjo hišo belo,
v cerkvico bi hodil
z mamico veselo!

Sveti Jožef tam na koru
pesem sveto pel bi,
jaz pa k blaženi Mariji
v varstvo pohitel bi . . .

Dobri angelčki pripluli
bi na zlati megli,
mamici bi zlati moji
z vsem lepó postregli!

Fran Žgur.

Slovo.

*Od domu slovo sem vzel,
hodil cesto belo . . .
Drobni ptiček je zapel
pesemco veselo . . .*

*Del mi je ob poti cvet:
Tu doma ostani;
ljubi te domači svet
letos kakor lani . . .*

*Pesemca kot brušen nož
v srce mi je segla. — —
Prošnja gorka cvetnih rož
v srce mi je legla . . .*

*Sama jaz sva in boleš
tukaj zapuščena . . .
Mnogo v svet belí se cest,
a domov le ena!*

*S solzo gorko sem v očeh
v daljnji svet korakal. — —
Zadnjič na domačih tleh
gorko sem zaplakal!*

Fran Žgur.

Breznikov Tone.

Spisal L. Černej.

Breznikov Tone je bil priden učenec. Napredoval je v vseh predmetih prav dobro. Največje veselje pa je kazal za šolski vrt. Zanimal se je za vsako stvarco. Njegovega učitelja je to neizmerno veselilo in rad mu je v prostem času še posebe razlagal to in ono o umnem gospodarstvu.

Tone pa ni le poslušal, da bi kmalu vse pozabil, ampak Tone je tudi poizkušal. Kot trinajstletni deček je že napravil velik kompost. Preprosil je tudi mater, da mu je dovolila sejati na vrtno gredico pečke. Ko so divjaki zrasli, jih je pravilno cepil. Cepiče je dobil od samega gospoda učitelja, ki je vedno poudarjal, da ni dovolj, da se cepi, ampak da se mora gledati v prvi vrsti na plemo. »Cepiti se mora le malo vrst, pa take, ki v istem kraju najbolj uspevajo in ki prinašajo največ dobička!«

Nepopisno veselje je imel Tone, ko je videl, da se mu je cepljenje posrečilo, in vsak dan je šel pogledat k svojim drevescem. Pridno jih je gojil kakor se je bil učil. Seve, časih je imel tudi žalost: nekatera drevesca vkljub vsi skrbi niso hotela uspeti, a nekatera so tekom časa uničile razne nezgode. No, Tone ni izgubil poguma. Ko je bil star kakih osemnajst let, je imel že lepo število krasnih dreves.

V tem času je umrl oče. Ker je bil Tone kot edini sin — imel je le dve sestri — določen za naslednika, mu ni branila mati, ko je začel vse okrog doma prerejevati. Najprej je pripravil lep prostor za gnojšiče, in sicer za hlevom. Prej so ga imeli sredi dvorišča. Potem se je spravil na drugo delo. Hrib, ob katerem je stala njihova stara koča in ki je bil poleg njivice in vrta glavno posestvo Breznikovih, je bil pokrit z raznim grmovjem in trnovjem. Le tuintam je stala kaka na pol suha lesnika. Vse to je Tone iztrebil in izkopal s koreninami vred. Kamenje je izvozil h koči na pripravno mesto. Pomagale so mu tudi mati in sestri, kolikor so imele časa. Zemljo je spet poravnal. Nato je premeril ves grič in postavil količe, kjer bi naj stala drevesa. Le vrh je pustil za — vinograd. Ko je kopal jame za drevesa, so se mu ljudje posmehovali, češ, nepotrebno delo ima: prej je jame zaspaval, zdaj jih pa zopet dela. No, Tone je hotel imeti drevesa v vrstah, kakor je prav. Tudi prevelike so se zdele ljudem te jame, a on je vedel, da morajo biti take, ako se naj drevo krepko razvija.

Tako si je pridni mladenič napravil tekom treh let lep sadovnjak. Popravil je tudi marsikaj pri domu. V tem je bil potrjen v vojake.

Služil je tri leta. Kadar je prišel domov na dopust, je bil skoraj vedno le na svojem hribčku. In skoraj v vsakem pismu je opominjal domačine, kaj naj storé, da naj n. pr. lepo odrežejo divje izrastke, drevesa jeseni ovijó i. t. d.

Ko se je vrnil od vojakov, kjer si je bil pridobil s pridnostjo in z lepim vedenjem tri zvezde, je prevzel gospodarstvo in takoj se je zopet lotil dela. Sedaj je imel v mislih, da bi zasadil vrhu griča vinograd. Kot vojak je bil videl, da se delajo novi nasadi z američanskimi trtami, katerih se ne loti najhujša sovražnica vinarstva — trtna uš. Odločil se je tudi za to. Ker pa ni vedel, kako se goji novi trs, kako se cepi i. t. d., je prosil v deželni vinorejski šoli za sprejem. Gospodu ravnatelju je ugajal mladi človek, in ga je res sprejel. Tako si je Tone pridobil potrebno vednost in ročnost, in sadnemu vrtu na Breznikovem hribčku se je kmalu pridružil lep vinograd. Okolo doma pa so nastale krasne brajde.

Marsikdo, ki je videl Breznikovo gospodarstvo prej in sedaj, se ni mogel prečuditi temu napredku. Pa tudi drugi ljudje so ga radi ogledovali.

Pred kakimi petimi leti je kupil v istem kraju bogat meščan od starega someščana velike vinograde. Večkrat je hodil ali se vozil mimo Tonetovega posestva in opazoval je mladega posestnika pri delu. Nekega dne ga je povprašal, ali bi ne hotel nadzorovati njegovih vinogradov. Začel je namreč tudi z novimi nasadi. Rekel je Tonetu: »Da umete stvar in da ste priden gospodar, vidim sam, a ča ste tudi poštene, o tem sem pozvedel.« Obljubil mu je lepo plačilo, in Tone je sprejel ponudbo.

Še danes opravlja to službo v največjo zadovoljstvo gospodarjevo. Ker pa mu prinaša že tudi lastno gospodarstvo skoraj neverjetno lep dobiček, se nam pač ni čuditi, kako je zamogla zrasti v tako kratkem času na mestu nekdanje razdrapane kočé čedna in prostorna nova hiša. Razširilo se je pa tudi posestvo za precejšen travnik, tako da stojita sedaj v hlevu namesto ene suhe — dve rejeni kravici in zraven še lepa telička.

Kdor pride mimo Tonetovega doma spomladi, ko se venča čvrsto, mlado drevje s prijaznim cvetjem, ali pa jeseni, ko se šibe veje samega žlahtnega sadja, ko vise na trtah veliki grozdi, se mora v srcu veseliti. Tem bolj se veseli in privošči mlademu gospodarju vso srečo pač tisti, ki ve, da je prišel do nje le s svojo marljivostjo.

Ne morem si kaj, da ne bi koncem pristavil še nekaj. Kot dober sin skrbi Tone še vedno prav po sinovsko za svojo staro mater, a starejši sestri, ki se je možila letošnjo pomlad, je dal namesto dveh stotakov — katere je imela dobiti kot doto iz posestva — iz lastnega nagiba štiri stotake. Takisto je obljubil tudi mlajši sestri.

Bog, ki je blagoslovil njegov trud, bo mu poplačal pač tudi njegovo dobro srce!

† Ivan Bartl.

V spomin vrlému slovenskemu učitelju.

Spisal Jos. Kostanjevec.

Draga slovenska mladina! Znano mi je in srčno me veseli, da tako rada prebiraš »Zvonček«. Poznam jih nekatere, ki komaj čakajo prvega vsakega meseca, da jim prizvončklja v hišo ta priljubljeni list. A tedaj željno iztegnejo drobne svoje ročice po njem in ne odlože ga iz rok, preden niso prebrali zadnje vrstice. In slišal sem že tudi razgovor teh mladih glav, ko so sodile in ugibale o tem in onem spisu v »Zvončku« in imenovalle tega in onega pisatelja, ki se jim je najbolj priljubil. Iz tega razvidim, da se, ljuba mladina, zanimaš tudi za one može, ki ti mesečno ponujajo toliko raznovrstne duševne hrane. In prav zaradi tega sem popolnoma prepričan, da si v »Zvončku« že zasledila tudi gorenje ime, ime: Ivan Bartl. Našla si to ime med nekaterimi drobnimi skladbami, in oni, ki že razume note ali pa celo že zna svirati na kako glasbilo, oni mi bo moral priznati, da so te skladbe zelo ljubke in kakor nalašč ustvarjene, da božajo mlado uho, da razvesele drobno otroško srce. A ko so te skladbe vrele iz duše in srca skladateljevega, tedaj je še cvetela mladost, tedaj so še dehtele vonjive rože in šepetalo je v rahlem vetriču zeleno listje v drevesnih vrhovih — njemu — Ivanu Bartlu! A danes? Zaman boš, dragi mladi bralec, iskal po »Zvončku« odslej njegovega imena.*) Tam v mirnem kotičku šmartinskega pokopališča, tam je v zadnjem času narasla rjava gomila, in na nji se svetijo od daleč kakor črne lise široki trakovi obilnih, v solncu že pobledelih

vencev, ki so jih položile nanjo roke znancev in prijateljev. In pod to rušo nič več ne utriplje, se nič več ne giblje srce, ki je tako gorko bilo zate, mladina slovenska! Pod to rušo počiva Ivan Bartl, on, ki je delal in se trudil zate, dokler ga ni nemila bolezen položila v posteljo, iz katere ni več vstal. In še tedaj, ko je ležal na smrt bolan, ko so mu bili otrpnili že udje in ugasle oči, ko je izžeto in izsesano njegovo truplo tlačila grozna koščena

*) Danes priobčujemo zadnjo Bartlovo skladbo.

roka, še tedaj je ta mož mislil nate, še tedaj si je prosil zdravja edino le zate, da bi mogel še v bodoče koristiti tebi! Toda Bog je odločil drugače, njegovo delo je bilo dokončano . . .

Kdo pa je bil Ivan Bartl? Da ga, mladi bralec, izpoznaš po obličju, ti tukaj prilagam njegovo sliko, katera je izdelana prav verno in živo. A da boš vedel nekoliko tudi iz njegovega življenja, ti podajam nekaj kratkih beležk.

Ivan Bartl se je rodil dne 18. malega travna 1860. l. v Ljubljani. Njegovi starši so se morali bojevati z raznimi neprilikami, in le prečestokrat jih je obiskavala nesreča. Zato tudi ni bila mladost našega Ivana prepletena s solnčnimi žarki, in moral je že zgodaj okusiti, kako težko je človeško življenje. Ljudsko šolo in tri razrede realke je dovršil v Ljubljani, a leta 1875. se je vpisal na učiteljsišče, katero je dokončal z zrelostnim izpitom 28. rženega cveta 1879. l. Istega leta je prišel kot učitelj v Grahovo na Notranjskem, kjer je bil leta 1883. po prenehanju sposobnostnem izpitu imenovan istotam stalnim učiteljem 28. velikega travna 1884. leta. — Iz Grahovega se je preselil 15. listopada 1884. leta kot učitelj v Šmartno pri Litiji ter je bil tukaj 31. malega srpana 1897. leta imenovan nadučiteljem. A letos 16. malega srpana je izdihnil svojo plemenito dušo veliko prezgodaj, komaj v enoinštiridesetem letu svoje starosti! . . .

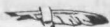
Kaj ne da, ob kratkem, komaj z nekolikimi drobnimi vrsticami je opisano to življenje! Res, iz teh suhoparnih številčk in podatkov se ne da posneti, koliko veselih in žalostnih trenutkov, koliko lepih, a tudi težkih, telo in duha morečih ur je pokojnik preživel. Vse to je vzel s seboj, z njim vred je pokopano in nikdar več ne zagleda belega dne. In tega nam tudi ni treba vedeti. A to, kar je storil za mladino, kar je storil za narodno vzgojo ter občo korist, tega mu ne pozabijo oni, ki so se pod njegovim vodstvom prebudili iz dušnega spanja, ki so se zavoljo njegovega truda in napora poplemenitili ter izobrazili. —

Kaj ne, kako na človeško srce vpliva lepa pesem? Ona prinaša veselje, tolažilo in blažilo. Ona hladi trpečemu človeku bridke rane, a tudi krepi in bodri ga, da ne omaga.

Ali niste tega že izkusili sami? Morda vam je bilo že semtertja hudo pri srcu, to ali ono vam ni bilo prav, in na vaših mladih čelcih so se zbirale sive meglice . . . Tedaj je prišel tovariš ali tovarišica, je prisedel k vam in zapel znano, lepo pesemco. Ali vam ni bilo tedaj, kakor bi vas bila pogladila mehka roka ljube vaše mamice? Ali vam ni počasi, rahlo, skoro brezsledno prihajala v dušo neka dobrodejna gorkota, in ob tej gorkoti se je raztopila vsa pikrost in trpkost, kakor se raztopi snežec ob toplem solncu pomladanjem? Da, gotovo ste že kaj takega izkusili! In zato vas vprašam: Ako pesem tako deluje na človeka, ni li velike vrednosti? In ako je pesem tolike vrednosti, mora imeti tudi preveliko zaslužnje oni, ki nas uči peti, in posebno še tisti, kateremu je Bog podelil dar, da ume pesemcam ubirati prave napeve. In vidiš, draga moja mladina, vse to je družil v sebi pokojni Ivan Bartl. On je bil sam izvrsten pevec, a bil je tudi skladatelj. Povsod, kjer je

služboval, je negoval slovensko narodno petje. Posebno pa je v tem oziru mnogo storil v Šmartnem. Ustanovil je pevsko društvo »Zvon«, ki si je pridobilo daleč na okolo časten ugled. Sam je poučeval v petju in to čestokrat pozno v noč, da je časih v zvoniku odbila že polnočna ura, preden si je privoščil počitka. Poučeval je pa tudi v »tamburicah« ter sestavil prav dobro delujoče »Tamburaško društvo«. Razen tega je bil izvrsten organist, ki je s posebno vnemo oskrboval tudi cerkveno petje.

Tako je bil poleg svojega učiteljskega poklica, ki mu je bil najbolj prirastel k srcu, še tudi drugod vsestranski delaven, in lahko rečem — pravi ljudski učitelj. On torej zasluži zahvalo vsega naroda! Njegova neumorna delavnost je pa izpodkopala majhne telesne moči, da je prezgodaj oslabil. — Ivana Bartla ime pa se bo ohranilo tudi vsemu narodu v njegovih skladbah, ki se bodo v kratkem izdale. — Draga mladina, moja najsrčnejša želja bi bila ta, da v pridnosti posnemaš pokojnega Ivana Bartla, in naš slovenski narod bo prav gotovo nekdanj tudi tvoja imena hranil v častnem spominu! —

Volk in lisica.

Priobčil *Trnovski*.

Lisičica je slavila god mladega lisjaka. Tudi volka je povabila v gosti kot kuma. Volk si počese lase, zaviše brado, pogladi suknjo, zlika črevlje, pa gre. Kumica lisičica mu nacvre in napeče jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Volku je prav dobro dišalo. Ko se naje, vpraša lisičico: »Povej mi, ljuba kumica, kje si iztaknila toliko slaščic?«

Lisičica se nasmeje in pravi: »Povedala ti bom. Po cesti je vozil voznik. Na vozu je imel polno jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Mikale so me take slaščice. Ležem na cesto. Voznik me švigne z bičem po dlaki. Jaz se ne ganem. Udari me drugič. Jaz se ne ganem. Zdaj pa me prime za rep in me vrže na voz, rekoč: »Dobro bom prodal lisičjo kožo.« Nato požene konja in pelje dalje. Na vozu se zbudim, pomečem na cesto jajčeca, putike, piške, petelinčke in jerebice. Naposled skočim sama z voza ter znosim polagoma vse slaščice domov.«

Všeč je bila volku ta povest.

»Tako hočem storiti tudi jaz,« reče veselo, »in potem povabim tudi tebe, kumica.« —

Dva dni je prežal volk ob cesti. Tretji dan zagleda voznika. Na vozu je imel polno jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Volk mlaskne z jezikom in zahršči z zobmi. Brž leže na cesto. Ne gane se, ne dihne, zatisne oči, leži kakor mrtev. Voznik pripelje do volka. Ko ga zagleda, ga začne pretepati z bičem in celo z vozno verigo, rekoč: »Čakaj, mrcina! Ti bom že pokazal.« Pol mrtvega vrže v jarek in pelje dalje.

Teško se privleče volk k lisičici. Potoži ji svojo nesrečo. Ona pa pravi:
»Kaj boš tožil? Do večera boš že zdrav, pa pojdeva na ribe.«

Zvečer je bilo mraz, da je kar škripalo. Ribnik na vasi je bi zamrznil docela. Samo luknja, kjer so zajemali vodo, še ni bila zamrznila. Ko prideta do ribnika, reče lisičica volku: »Le brž vtekni rep v vodo. Kadar čutiš, da bo težak, takrat ga potegni iz luknje. Ribe se bodo namreč obesile nanj, in dobro večerjo bova imela.«

Volk sluša. Ko čuti, da mu je rep prav težak, ga hoče potegniti iz vode, ali ne more ga. Vleče na vso moč, toda zaman. Primrznil je.

Lisičica pa jame kričati in plesati okrog volka: »Psički, psički, pojdite na volka!« Volk se zvija in reži, psi pa dero kar v tolpah nadenj.

»Njo primite, lisico primitel!« vpije volk. »Jaz vam itak ne morem uiti.« Ali lisica beži bliskoma v duplino med skalovjem. Psi je ne morejo dohiteti. Nekaj jih leže pred duplino, drugi pa se vrnejo k volku. Raztrgali so ga.

»Oči, kako ste mi služile?« vpraša lisičica v duplini oči. »Dobro smo ti služile. Našle smo ti skrivališče, da te niso ujeli in zadavili psi.«

»Ušesca, kako sta mi služila?« — »Dobro smo ti služila. Skrbno smo poslušala, če ti niso psi za petami.«

»Nožice, kako ste mi služile?« — »Dobro smo ti služile. Kakor veter smo tekle in te rešile.«

»Telesce, kako si mi služilo?« — »Dobro sem ti služilo. Lahko sem in gibčno. Niso te mogli ujeti.«

»In kaj praviš ti, repek?«

»Kaj pravim?« zagodrnja repek nevoljno. »Meni je vedno najhujše. Tolčeš me, mi puliš svetlo dlačico, me valjaš po blatu in me okrvavljaš.«

»Torej si nezadovoljen v moji službi?« ga vpraša lisičica.

»Seveda sem nezadovoljen,« zareži repek.

»Psički, nate gal!« zakriči lisica ter jim ga pomoli iz dupline. Psi naglo priskočijo, pa zasade vanj ostre zobe. Vlečejo, vlečejo, dokler ne privlečejo lisičice same iz dupline. Raztrgali so jo.

Siroti.

*Ko gledam tebe, dete vbogo,
ko zrem veneči tvoj obraz,
ko berem ti v očesu togo,
trpljenja tvojega izraz:*

*Bolest mi tvoja srce rani,
da bridko čuti ta udar:
Ti zdiš se mi kot cvet na plani,
ki pokončava ga vihar . . .*

Bogomila.

PRILOGA „ZVONČKU“

Prirodni pojav.

Spisal A. S.

nedeljo zjutraj vzamejo oče Francka in Danico s seboj v cerkev. Reko jima: »Če bosta prav pridno in lepo molila v cerkvi, vama pokažem potem, ko pridemo domov, nekaj prav posebnega«.

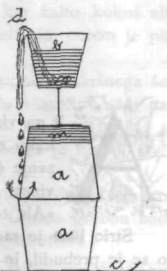
»O, da, da, oče!« zavpijeta oba enoglasno v največjem veselju. Po maši pa priskočita Francek in Danica k očetu vsak na eno stran, jih primeta za roko in vlečeta naprej, rekoč: »Oče, prosiva Vas, pojdimo nekoliko hitreje, prav rada bi že videla, kaj nama boste pokazali.« Oče stopajo sedaj nekoliko hitreje, in kmalu so bili doma.

»No, ker sta bila res prav pridna in se v cerkvi prav spodobno vedla, vama hočem to posebnost precej pokazati,« reko oče in vzamejo iz kuhinje skledo ter jo napolnijo z vodo. Potem pa vzamejo iz omare dva enako velika navadna kozarca in še majhen »žganjarček«, to je kozarček, iz katerega pijo ljudje časih, če so kaj na želodcu bolni, nekoliko žganja. Nato pa vtaknejo ona večja kozarca v skledo pod vodo in jih pod vodo strnejo z roboma. Tako z vodo napolnjena strnjena kozarca postavijo pokonci na krožnik, ki je bil že v ta namen na mizi pripravljen. Ko se je voda, ki se jih je na zunanji strani držala, že nekoliko odtekla, so jih previdno obrisali s suho cunjjo in postavili vrhu obeh »žganjarček«, kakor nam kaže pridejana podoba, ter ga napolnili s črnim vinom.

Sedaj pa so rekli: »Glejta, oba večja kozarca (a in b) sta napolnjena z vodo, a iz kozarčka (c) bom vse to črno vino spravil v poveznjeni zgoranji kozarec (b), ne da bi kaj prelival.« Francek in Danica pogledujeta radovedno zdaj očeta, zdaj zopet postavljene kozarce, zakaj vse to se je jima zdelo nemogoče.

Po dolgem premišljevanju se pa odreže Francek: »O, oče tega pa že ne morete narediti; saj niste Bog.«

»Da, prav praviš, dragi moj,« odgovore oče, »nisem Bog, a s pomočjo prirode, ki jo je ustvaril Bog, mi bo pa to vendarle mogoče narediti.« Sedaj vzamejo oče klopčič od Daničnega pletenja. Z njega si odvijjo kaka dva

metra dolgo bombaževo nit, ki jo trikrat preganejo. Tako preganjeno nit pomočijo v vino, da je z njim napojena. Potem jo pa vtaknejo tako v vino, da mahata oba konca, ali pa tudi en sam konec (d) iz kozarčka. In glej! Na vsakem koncu iz vina visečih niti se nabere debela kapljica vina, ki pade na poveznjeni kozarec in se po njem vali nizdoli do robu, kjer sta oba kozarca strnjena. Zdaj pa oče primejo poveznjeni kozarec in ga toliko v stran premaknejo, da nastane med robovama spodnjega in poveznjenega kozarca majhna špranja, ki pa ne sme biti tolika, da bi zamogla voda iz poveznjenega kozarca. In v ti špranji se zbirajo vse vinske kapljice, ki pritekajo iz bombaža po kozarcu, gredo skozi njo in se v vodi vzdigujejo na vrh. Kmalu je izkapalo vse vino iz »žganjarčka« in se namestilo vrhu vode poveznjenega kozarca, ne da bi bila voda kaj pobarvana od črnega vina.

France in Danica se nista mogla dovolj načuditi temu prirodnemu pojavu in nista mogla razumeti, zakaj kaplja vino po nitkah iz kozarca in zakaj se potem v vodi zopet vzdigujejo na površje. Ko so oče to zapazili, reko jima: »Vidim, da ne umeta, zakaj se vse to tako lepo vrši, in zato vama hočem to prikazen razložiti. Glejta, te bombaževe niti so sestavljene iz samih jako, jako tankih cevic, po katerih se vino, ali pa vsaka druga tekočina sama vzdiguje in na doli visečem koncu zunaj kozarčka pa zopet odteka. Ker je pa vino lažje od vode, se pa v vodi vzdiguje na površje in plava kakor olje po vodi. Voda, ki jo vino iz poveznjenega kozarca izpodriva, pa odteka na nasprotni strani iz nizdoli obrnjene špranje in se nabira na podstavljenem krožniku. Upam, da sedaj razumeta. Natančneje o vzrokih tega prirodnega pojava pa se bosta še učila v šoli.«

Francek in Danica sta z največjim zadovoljstvom zahvalila dobrega očeta, ker so jima pokazali zopet nekaj novega.

Dragi čitateljčki, če vas veseli, pa sami poizkusite, kar ste tu brali. Prepričali se boste, če boste ravnali oprezno in natančno, da se vam tudi posreči.

Stric Blaž.

Po »Rokovnjačih« napisal *Lazar Rastiž*.

Ali ga vidite strica Blaža, kako se mu smeje ves tolsti obraz, kako se mu svetijo majhne oči in kako kaže od dobre volje svoje črne zobel! V rokah drži veliko čašo, polno najboljšega vinca, in veseleč se bodočega užitka, tleska z jezikom, češ: »Ah, to je kapljica!«

Stric Blaž je rad pil, in vino mu je bilo najljubša stvar na svetu. Zjutraj, ko se je prebudil, je molil k Bogu: »Daj mi danes moje vsakdanje vince!« — In preden se je zvečer zaril na svislih v seno, so šepetale njegove ustnice: »Bog, še jutri naj ne mine dan brez požirka vina!«

Da, da, stric Blaž je rad pil in največ časa je prebil v gostilnici. Tam na Rovih pri Hudmanovi Jeri je presedel stric Blaž vse popoldneve in šele

pozno zvečer jo je prikolovratil domov. Takrat pa je imel Blaž nekam trde noge in prav nevarno se je majal. In pomaknil si je svoj široki klobuk na uho, zavriskal iz vseh pljuč, da je odmevalo tja doli do Kamnika, ter zapel:

»Za čašo vinca rujnega
pošten kristjan življenje da!«

Toda ne mislite, da je bil stric Blaž kak nepridiprav in nebodigatreba! O, dokler je bil mlad, je bil priden ratar, ki je robotal od zore do mraka. Sestra, ki je bila omožena na Mozolovini, ga je imela rada, saj sta se z njenim možem prav dobro razumela. Blaž in svak Mozol sta delala vsak dan za štiri druge. Zato pa je bila Mozolovina bogata in spoštovana kakor nobeno kmetiško posestvo devet far naokolo.

Toda svak Mozol je umrl; sestra je ostala sama, in Blaž je prevzel vodstvo gospodarstva. In tedaj je bil še pridnejši, še delavnejši. In hodil je rad v cerkev ter rad molil, kakor se spodobi dobremu kristjanu.

Toda nakrat se je vse izpremenilo. Prišli so namreč v deželo Francozi. Pregnali so cesarske vojake, zasedli mesta in trge ter obirali kmeta. Vse so mu pobrali, kar se je le dalo vzeti in odnesti. Davki pa so bili za kmete neznosni, saj so jih morali plačevati na vse strani, avstrijskemu cesarju Francu in francoskemu cesarju Napoleonu.

Tudi Mozolovina je trpela mnogo. Strica Blaža pa je to bolelo, in svojo žalost si je hotel utopiti v vinu. In zahajal je dan na dan k Hudmanovi Jeri tja gor na Rove, popival ter prepeval:

»Za čašo vinca rujnega
pošten kristjan življenje da.«

In tako je postal lenuh in pijanec!

Sestra pa mu ni hotela dajati ničesar več. Samo jed je dobival še pri hiši in pa ležišče je smel imeti tam na svojih svislih v dišečem senu.

Ali stric Blaž si je znal pomagati! Skrivaj je ujel kje kako kokoš ali raco, jo stisnil pod suknjo ter jo prodal Hudmanovi Jeri. In potem je pil nekaj dni zopet ter pel in vriskal.

No, ljudje so ga imeli vendarle radi. Saj je bil dovtipnež, kakršnega še ni imela Kranjska, odkar je umrl Pavliha s svojo rdečo »marelo« tam na Jutrovem, kamor je šel dražiti hudobne Turke. Šalil pa se je stric Blaž z vsakomur, kogar je srečal in niti župniku ni prizanesel, če ga je srečal.

Toda kakor Pavliha jo je tudi Blaž izkupil za svoje šale!

V tistih časih se je potikala po Gorenjskem, posebno pa blizu Kamnika, tatinska in roparska tolpa. Bili so to Rokovnjači. V Črnem grabnu nad Kamnikom, v skalah med goščavo so imeli svoje glavno taborišče.

Francozi so sicer lovili te Rokovnjače in jih mnogo polovili, a zatreti vse zalege vendarle niso mogli, dasi so razpisali za ovadbo vsakega Rokovnjača velike vsote denarja.

Stric Blaž pa je slučajno zvedel za troje glavnih Rokovnjačev. In takoj je hitel v Kamnik ter naznanil oblasti imena dotičnih Rokovnjačev. In dobil

je za to ovadbo mnogo denarja! Toda še tisti večer so zvedeli Rokovnjači, da so izdani in da je bil izdajalec pijanec Blaž.

Bilo je že pozno zvečer. Stric Blaž je sedel zopet pri Hudmanovi Jeri, dajal za vino, se bahal z denarjem, ki ga je dobil v Kamniku ter pel in vriskal neprestano, da so Jero bolela ušesa.

Bil je izvrstne volje! In prav tako-le široko, kakor kaže naša slika, je sedel stric Blaž na leseni klopi in v rokah je držal kupico, polno najboljšega vina.

»Jera, vina na mizo«, je kričal, »danes smo baroni, pijemo ga po kroni!«

In vstal je, zavriskal in začel peti:

»Bratci, veseli vsi,
tra - la - la - lá . . .«

Tedaj pa so planili v sobo možje črnih, sajastih obrazov s koli ter ubili Blaža. S kupico v roki je izdihnil stric Blaž svojo dušo, iz žepov pa so se na tleh v krvi ležečemu veseljaku usipali francoski franki — denar izdajalski . . .

Francozi so ujeli Rokovnjače ter jih postrelili za pokopališčem v Ljubljani.

Plavaj, oblaček!

*Plavaj, oblaček,
tja nad goré,
kamor mi hoče
vedno srce!*

*Tebi je dana
lahka perot,
tebi je znana
najbližja pot.*

*V sinje višave
ti mi odpluj,
že se mudi mi,
urno potuj!*

*Srečal na poti
gor do neba,
srečal mi bodeš
angela dva.*

*Prvi odnaša
mojo mladost,
srečo življenja,
mojo radost.*

*Drugi pa strune
v rokah ima —
z liro prijazno
se mi smehlja.*

*Prvi mi vzel je
življenja raj,
drugi pa dal mi ga
bode nazaj! —*

Bogomila.

Materina ljubezen.

Pravljica. Spisal C. Logar.

red davnim, davnim časom sta bivala v leseni koči mati in sin; bila sta siromaka, vendar sta živela veselo in zadovoljno.

Planine in doline so bile zametene z visokim snegom, leden veter je vlekel od gor, piskal okolo koč in silil pri oknih v sobo; po šipah so se razpletale ledene cvetke, in v sobici je bil oster, rezek mraz. Ker ni bilo doma nič drv, je rekla mati sinu, naj gre z njo v goro, da si jih nabereta.

Stopila sta iz koč in se napolnili proti gozdu. Sever je malo pojenjal, a bilo je vkljub temu silno mraz; sijalo je solnce, a toplo ni bilo. Žarki so padali v dolgih trakih na zemljo, in sneg se je iskril bolj kot biseri na dnu morja, bolj kot zvezdice na nočnem nebu. Sin je bil vesel lesketajočega se snega, a kmalu zavoljo prevelike svetlobe ni mogel več gledati po planjavi; oči so ga pričele peči in skeleti ter so se končno napolnile s solzami. Postal je otožen in si zakril obraz z rokami, a mraz je pritiskal vedno silnejše in ga rezal v roke, čim višje sta stopala v goro. V gozdu je bilo po tleh vse polno suhljadi; kmalu sta imela dovolj nabranih drv in odšla sta proti domu. Mati je bila vajena mraza, a sin se je ves tresel trupene zime, lice mu je posinelo in roke so mu otrpnile.

Ko sta slednjič prišla domov, je sin ves utrujen legel na peč. A zaspati ni mogel; v glavi mu je šumelo, in zdajpazdaj so ga oči zbolele, kot bi kdo vanje zabadal šivanko.

Mati je bila vsa prestrašena.

»Dete drago, pusti, da te odnem, kmalu ozdraviš. V gori je bilo mraz, in ti ga nisi vajen. Zaspí, do jutri ti gotovo odleže.«

A sin ni ozdravel tako kmalu. V glavi ga je bolelo vedno bolj, iz oči so mu tekale solze, in kmalu jih zaradi bolečin niti odpreti ni mogel. Ko je pretekel teden, so bolečine izginile, a videl ni več.

»Sinko, ne, ne, ti nisi oslepel, to ne sme biti; kdo bo prehranil tebe, siromaka, kdo bo prehranil mene, jedno majko!«

A sinko ni videl; ni videl plakajoče matere, ni videl njenega milega obličja, ni videl belega dneva, le črna tema mu je ležala pred očmi kot železna skorja.

Izginil je sneg; solnce ga je izmilo s svojimi vročimi poljubi, livade so ozelenele in se okrasile s pisanimi cvetkami. A sin ni videl vse te lepote; dan na dan je posedal pred kočico, se kopal v solnčnih žarkih in poslušal ptičje petje. Obledelo mu je lice, in na obraz mu je legla težka žalost.

Mati je bila vedno bolj obupna.

»Zakaj sem te vzela tedaj s seboj v goro, da ti je izpilo solnce oči in jih zatisnil mraz z ledenimi prsti? Zakaj nisem oslepela rajša jaz, osivela starka; meni bi ne bilo tako hudo. Dolgo ne bom več na svetu, a kdo se potem usmili tebe?«

Povpraševala je ljudi za svet, a pomagati ni znal nihče. Nihče ni vedel ozdraviti sina.

Nekega dne mu reče mati: »Slišala sem, da biva tam za tretjo goro zagovornica, ki zna zagovarjati in ozdravljati vse bolezni; pojdiva k nji, morebiti izleči tudi tebe.«

Težka je bila pot po ostrem pesku, po robatih kamenih, a mati ni omagala. Ko so sinu opešale noge, ga je vzela v naročje in nesla po strmih, ozkih stezah vedno dalje. Le malokdaj sta počivala. Ob zori tretjega dne sta bila pri zagovornici.

»Izleči mi dete, dam ti vse, kar imam!«

»Zagovarjati in ozdravljati znam vse bolezni, bolezni na telesu, udih, rokah in nogah, a do glave nimam moči; pojdi še naprej, tam za tretjo reko biva zagovornik hujši od mene, ki pozna vse zdravilne leke, on ti gotovo ozdravi sina.«

Šla sta zopet dalje in po težkih mukah in naporih dospela do zagovornika.

»Vse bolezni ozdravim, izlečim bolne oči, a slepim jih ne morem odpreti. Za tretjo goro in za tretjo reko biva puščavnik, ki ume delati čuda, on pomore tvojemu sinu.«

Napotita se naprej. Deveti dan sta dospela k puščavniku, utrujena do smrti.

»Ozdravi mi sina!«

»Žena, ti ne veš, kaj govoriš! Kako morem storiti nekaj, kar je le Bogu mogoče?«

»Slišala sem, da ozdraviš vse bolezni, pomagaj žalostni majki, vrni vid njenemu sinu!«

»Ako je tvoja ljubezen do sina večja kot do same sebe, ozdravi tvoj sin. Daj mu svoje oči, in izpregledal bo, a ti boš — oslepela.«

In mati odgovori: »Stori, kar hošeš, izkoplji mi oči, naj oslepim, samo sina mi izleči!«

In puščavnik ji je vzel oči in jih dal sinu.

Drugi dan sta se napotila domov; sin je videl in vodil ob roki oslepelo mater.

Jaz bom mož!

Maje drevje, maje krone,
cvetje vsiplje se na tla.
»Aj, ti cvetje, rahlo cvetje,
bodi zemlja ti mehká!«

Zgnilo je na zemlji cvetje,
sad na drevju je žarel . . .
Deček gleda sadje, cvetje,
in obraz mu je vesel . . .

»Cvet odpade tudi tebi!«
ded na pragu mu veli.
»Pa li sad to cvetje tvoje
na jesen ti obrodi?« —

Maje drevje, maje krone,
cvetje vsiplje se na tla;
maje deček z glavo modro:
»Ded, jaz mož bom! Sad bo ta!«

Andrej Rapè.

Vehatova Ivanka.

Spisal Modest.

rijateljka sva bila — jaz in Vehatova Ivanka.

Tiste počitnice, ko sem bil doma pri svojih dragih starših in ki so bile poslednje, preden je začela hoditi Vehatova Ivanka v šolo, sva prebila malone ves čas skupaj. In kaj bi ne! Saj smo bili sosedje, in jaz in Vehatova Ivanka sva bila prijateljka.

Na vse zgodaj je priletala pred našo hišo in mi zaklicala z drobnim, prijaznim glasom: »Dobro jutro!«

»Bog daj, Ivanka!« sem ji odzvalil in jo vprašal: »No, kako si spala?«

»Ah, tako lepo sem spala, in sanjalo se mi je«, je dejala Ivanka.

In vprašal sem jo: »Pa kaj se ti je sanjalo?«

»Sanjalo se mi je, da sedim za mizo in zobljem grozdje. In grozdje je bilo tako sladko, tako sladko je bilo grozdje — ah! In zobala sem to sladko grozdje in ko sem se zbudila, ni bilo sladkega grozdja. Ni bilo sladkega grozdja, to ti rečem! A na trgu ga je dosti v polnih košarah, in ti mi ga lahko kupiš, ker imaš denarja!«

Da, tako mi je pripovedovala Vehatova Ivanka.

Pa sem si mislil: Deset vinarjev več ali manj! In sklenil sem, da kupim Ivanki grozdja.

In ko sva šla na trg, sva zagledala pred županovo hišo kup otrok. In kaj so počeli? Eden je imel v roki Abecednik, drugi tablico, tretji računico, četrti »Zvonček« in tako dalje. Vsak je imel nekaj v roki, vsak je imel nekaj opravlka.

»Poglej, Ivanka!« sem dejal, »poglej, kako so pridni.«

»Pa sedaj ni šole, pa se vendar uče,« meni Ivanka.

»Seveda ni šole. A ker so pridni otroci, bero in računajo, da ne bodo vsega pozabili in da jim lepše prejde svobodni čas.«

»A, tako!«

»Da, tako, tako!«

»Vidiš, in jaz bom tudi tako pridna drugo leto, ko bom začela hoditi v šolo!«

»Seveda boš morala biti pridna.«

»Tako bom pridna, da bo kaj. In moja mamica bodo veseli, in moj atek me bodo radi imeli, in tako bo lepo, da bo kaj! In kupili mi bodo lepo torbico, in v novi obleki pojdem v šolo in poleti bom nosila širok slamnik, pa nove čreveljčke bom tudi imela in pa tako lepo pisan predpasnik, da bo kaj, to ti rečem! In v cerkvi bom brala iz mašne knjižice, in lase mi bodo mamica prevezali z lepim modrim trakom. In če bo deževalo, pa bom razpela dežnik in pozimi bom imela toplo volnjeno krilce in ko bom prišla popoldne iz šole, bom dobila kos kruha, pa še kaj zraven. In zvečer bom molila in bom šla spat. In ko bom zjutraj vstala, bo tako lepo, da bo kaj! In gospodična učiteljica me bodo naučili plesti nogavice, in gospod škof me

bodo birmali. A ko bo četrtek in nedelja, bom lepo spisala naloge, ob petkih pa bomo jedli štruklje. Saj jih jemo že sedaj, pa bi jih potlej ne? O, tudi potlej jih bomo, in tako bo lepo, da bo kaj! In svojo punčko bom zjutraj lepo umila in oblekla, pa me bo čakala doma v kotu, dokler ne pridem opoldne iz šole. In potlej bom učila tudi njo in kadar bom velika in stara dvajset let, pa bom pomagala mamici v kuhinji mleti kavo in kadar bom še večja, pa bom učiteljica. In vse bo tako, to ti rečem! In trgala bom rožice, in moj kanarček bo pel v kletki, in mucika se bo grela na solncu. Jojmene, tako bo lepo, da bo kaj! In k stričku pojdem in mu bom rekla: »Dober dan, striček! Ivanka pa hodi v šolo!« — In striček bo vesel in zapregel bo konjiča, in peljala se bom z njim na njivo. Tam pa bomo kopali krompir, in metulji bodo letali po zraku. Jaz pa za njimi, jaz pa za njimi...»

Tako-le mi je pripovedovala Ivanka. In prišla sva prav kmalu do grozdja.

V tem pride po trgu moj prijatelj in me poprosi, naj grem z njim na izprehod.

Jutro je bilo lepo, sveže. Solnce je razlivalo po zemlji prve tople žarke. Nebo je bilo jasno kot zrcalo. Šel sem torej s prijateljem. Prej pa sem dal prodajalki denar in naročil sem Ivanki, da mora precej domov. Obljubila mi je.

Odšla sva s prijateljem venkaj pod milo nebo.

Ivanka pa je privzdignila čisto krilce, in prodajalka je nasula vanj lepega, sočnega grozdja.

Vesela je pohitela Ivanka domov, a tukaj jo je izkupil. Mamica so se prav močno ujezili. In kaj bi se ne? Ivanka je imela lepo in čisto

krilce, a je pustila, da je vanje nasula neprevidna prodajalka grozdja, ki je premočilo in pomazalo Ivankino obleko.

»Ali ti nisem pravila, Ivanka, da čuvaj obleko?« so jo karali mamica.

»Takoj mi deni grozdje v košarico in za kazen ga ne smeš zobati!«

Ivanka je bila ubogljiva in takoj je slušala mamico. A hudo ji je bilo, strašno hudo, in debela solza ji je prilezla na ličece. Žalostna je sedla na hišni prag in tožno je gledala po trgu.

In ko sem se vrnil z izprehoda, je še vedno samevala Ivanka na hišnem pragu, in videl sem njene objokane oči in precej sem vedel, da se ji je nekaj pripetilo. Ko sem jo vprašal, kaj ji je, mi je vse po pravici povedala. Tolažil sem jo, da ne bodo mamica več hudi, če jih prosi oproščenja.

Ivanka je bila dobrega srca, in to jo je strašno bolelo, ker je ujezila svojo dobro mamico.

In dejal sem ji: »Pojdi, Ivanka, pojdi precej k mamici, jim lepo poljubi roko in jim reci, da ne boš nikdar več umazala obleke.«

In Ivanka — kakor rečeno — je bila ubogljiv otrok in precej je vstala, šla k mamici, jim poljubila roko ter jih zagotovila, da ne bo nikdar več umazala obleke.

Mamica so ji seveda takoj odpustili, Ivanka pa je pozobala grozdje.

* * *

Danes je Ivanka v resnici pridna in poslušna. Zna že brati, pisati in računati. Tudi nogavice že plete in skrbno pazi, da si ne umaže obleke.

Dobri Bog daj, da bi ji tudi srce ostalo vedno čisto in nedolžno!

Bodi usmiljeni!

Priobčil *Solovej*.

Sestri Berta in Amaliya sta dobili od strica štiri novčiče. In napoliti sta se v prodajalnico za papir, kjer sta si hoteli kupiti podobice. Ali na ulici zagledata starega berača. Ta je imel v roki čepico in je prosil miloščine. Pridni sestri nista hoteli nič kupiti, temveč stopita k beraču in mu rečeta: »Malo imava, ali kar imava, to Vam dava.« In dali sta mu tiste štiri novčiče.

Vrni, kar ni tvojega!

Priobčil *Solovej*.

Minka gre h kupcu, in njen mlajši brat France gre z njo. Na poti najde France novčič in reče: »To mi je zelo všeč, da imam novčič. Kupim si pri kupcu zanj cukra.«

Toda Minka mu reče: »Bratec, ta novčič ni tvoj, in ti ga moraš vrniti onemu, kdor ga je izgubil.«

Nedaleč je stal ubog deček. Jokal je in nečesa iskal.

Minka ga vpraša: »Kaj iščeš? Kaj jokaš?«

Deček odgovori: »Ah, oče so mi dali novčič, da bi si kupil pero, pa sem ga izgubil.«

Nato reče France: »Jaz sem našel tisti novčič. Na, tu ga imaš!«

Deček je bil tega prav vesel, a tudi Francetu se je zdelo dobro.

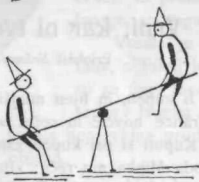
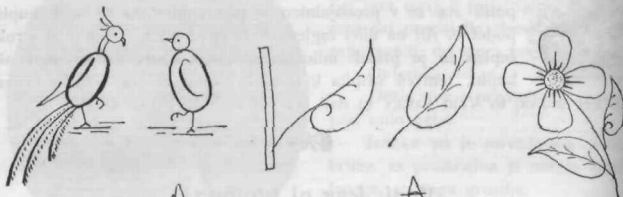
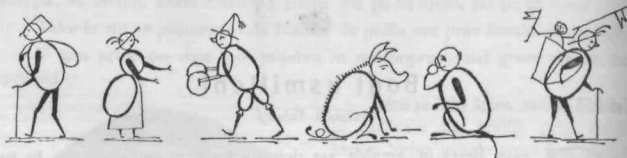

Mladi risar.

Priobčil Vojteh Sitsch.

Dohaja mi čimdalje več veselih poročil, da »Zvončkovi« bralci prav pridno rišejo podobice, ki jim jih priobčujem na tem mestu. Zatorej jim podajam zopet danes nekoliko lahkih in različnih podobic.

Zemljepisna uganka.

Priobčil A. Ž.

1	2	8	3	9					
2	6	1	10	9	10				
3	4								
4	2	3	11	1	12	7	10	13	
5	14	15	16	10	5	14			
6	17	10	2	4	6	18			
7	2	19	11	3	20	6			

Števila pomenijo črke. Ako namesto njih postaviš črke, ti imenuje, in sicer: prva vrsta trg na Gorenjskem, druga vrsta vas, tretja vrsta vas, četrta vrsta goro, peta vrsta prehod čez Karavanke, šesta vrsta vas, sedma vrsta trg pri izviru znane reke. Prve črke vseh vrst od zgoraj dol ti imenujejo znamenito goro.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

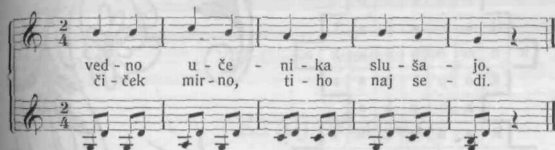
Mirno, tiho!

Počasno.

Besede poleg hrvaškega.

Uglasbil † Ivan Bartl.†)

Petje
in
klavir.

*) Ko nam je poslal pokojni Ivan Bartl to pesemco za »Zvončke«, je nam pisal te-le vrstice: »Pričujočo pesemco sem priredil za one čitateljke »Zvončke«, ki že nekoliko brenkajo po klavirju. Upam, da se jim s takimi skladbicami izvrstno ustreže.« — Nadejamo se tudi mi, da bodo naši mladi umetniki prav veselo brenkali in prepevali, pa z nami vred iskreno obžalovali, da ni več med živimi onega, ki bi jim uglasbil še mnogo, mnogo prelepih pesemc, da ni več — Ivana Bartla.

Uredništvo.

† Rok Merčun.

Dne 23. malega srpana t. l. je umrl po mučni dvemesečni bolezni v »Leonišču« v Ljubljani gospod Rok Merčun, katehet I. mestne petrazredne deške ljudske šole in osemrazredne dekliške šole v Ljubljani. Pokojni g. katehet Merčun je bil pobožen duhovnik in vnet veroučitelj. Svoje učence in učenke je ljubil iz globočine srca, saj jih je poučeval z vso gorečnostjo v naukih svete vere in z neumorno vztrajnostjo jih je pripravljale leto za letom za sprejem svetih zakramentov. O rajnem g. Merčunu rečemo lahko, da je živel samo cerkvi in šoli. Šolska mladina je točila po njem grenke solze. Star je bil šele 45 let, torej tem globočje obžalujemo, da ga je Previdnost božja iztrgala izmed naših vrst, ko bi še lahko dolgo časa deloval za čast božjo in za vzgojo slovenske mladine. Pa to je bil sklep božji! — G. Merčun je bil

tudi naročnik »Zvončkov«, katerega ustanovitve je bil srčno vesel. V srcih mladine, ki jo je poučeval in vzgajal, pa takisto v našem listu bodi ohranjen plemenitemu možu ljub in trajen spomin!

Svetovna razstava v Parizu.

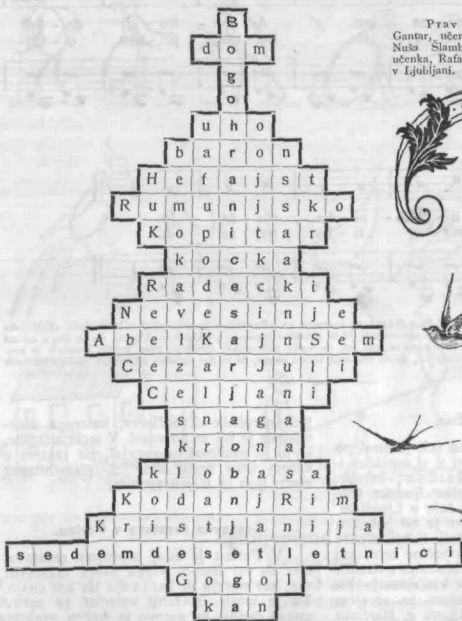
V Parizu je zdaj svetovna razstava, kjer so vsi narodi vsega sveta razstavili vse, kar morejo in kar imajo ter kar znajo. Tu je takih izložeb, katerim se uprav moraš čuditi, in gotovo je srečen vsakdo, komur je možno, da obišče to razstavo in da obogati svoje znanje in izkustvo s tolikimi proizvodi ljudskega uma in dela, ki se tukaj kažejo. Ondi je dostojno zastopano tudi naše cesarstvo, in lahko je videti, na kateri stopnji prosvete da smo in koliko smo zaostali za drugimi narodi, a tudi v koliko smo jih zopet dosegli.

Vojna na Kitajskem.

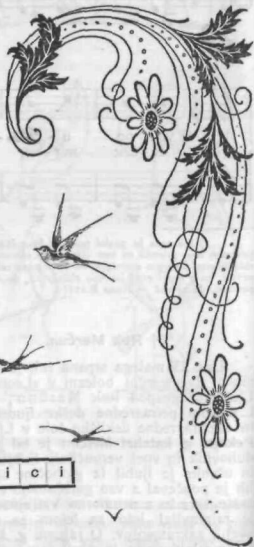
Na daljnem vzhodu, na Kitajskem (ali v Kini) se vrši sedaj velika vojna. Vzrok sedanji vojni je upor Kitajcev proti tujcem in kristjanom. Glavni voditelj vsega tega gibanja zoper tujce je — kakor trdè malone vsi listi — siloviti princ Tuan. — Nihče ne more danes niti približno presoditi, kaj bo iz Kitajske, iz tega največjega cesarstva na svetu. — Glavno mesto Kitajske je Peking, ki stoji na velikanski ravnini. Obseg samega mesta brez predmestij je 31 km. Glavna cesta je dolga 7 km, široka pa je 9 m. Tlakovana je z velikimi granitnimi ploščami. Prebivalcev šteje Peking 600.000. Mesto je obdano okrog in okrog z močnim zidom in zavarovano s stolpi.

Rešitev besedne naloge v 8. številki.

Prav so jo rešili: Ivanka in Anica Gantar, učenki na Catežu ob Savi; Inka in Nuša Slamberger v Kranju; Franja Justin, učenka, Rafael Justin in Rudolf Palčič, učenca v Ljubljani.

Novim naročnikom so na razpolago še vse številke.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 3 K, pol leta 2 K 50 h, četrť leta 1 K 25 h. Naročnino prejema gosp. **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Izdajatelj in odgovorni urednik je **Engelbert Gangl**, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg št. 4.

Last in založba »Zaveze avstr. jugoslovanskih učiteljskih društev«. — Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.